

Rog viața să-mi zâmbească

Gabriel Stănciulescu

Rog viața să-mi zâmbească...

Îngândurat, număr anii ce-au plecat,
Idile scurte, lungi, sunt prețioase,
Le port pe chipu-mi, adesea întristat
Că n-am păstrat din clipele frumoase.

Stârnesc în gânduri ploaie de regrete,
Mi-e frig în cuget, sufletul mă ceartă,
Ce-ai așteptat și ce-ți dorești poete?
De ce dai vina tot mereu pe soartă?

Poate am primit din toate, dar puțin,
Sau poate nu am știut să chibzuiesc,
M-am mulțumit să văd că-mi aparțin
Și am uitat, să învăț, să mă iubesc.

Dacăș putea s-o iau de la început,
M-aș răsfăța în brațe calde, pure,
Aș aduna, ce în suflet n-a încăput
Ceva tandrețe, inima să-ți fure.

Nostalgic nu sunt, timpul nu se-ntoarce,
Din ce am primit a mai rămas un strop,
Rog viața, ce va voi să mă debarce
Să zâmbească, când îmi va spune... stop!

Autor: Gabriel Stănciulescu